

ПІТУШКІВСЬКИЙ АРСЕНАЛ ЗІРВАЛИ...

На початку березня цього року село Пітушки опинилося в епіцентрі інформаційних повідомлень засобів масової інформації. Сюди була прикута увага телевізійників відразу кількох провідних телеканалів України. А журналістський інтерес викликала небезпечна знахідка у землі: під час копання траншеї для газогону на одній із вулиць села транспортер виніс на поверхню артилерійський снаряд.

Коли на місце знахідки прибули фахівці-еменесники (Міністерство із надзвичайних ситуацій), то дістали із землі ще з десяток снарядів. Але на цьому їхня небезпечна робота не завершилася, бо земля і надалі подавала сигнали про небезпечний метал. Відтак розмінування затягнулося і надалі, а саперам довелося матися у Пітушках. За цей час вони знешкодили 122 снаряди-калібр 45 мм і 152 мм.

Пошукові роботи тривали біля господарства Марії Мельничук. Її уже й на світі білому немає, а тут, біля хати, таке «двіженіс». Старожилу Олександру Яковичу Збируну на початку війни виповнилося 12 років. Він розповідає, що снаряди, очевидно, пролежали у землі із 1941 року. Підрозділ гітлерівців розташувався у Довгошиях, а у Пітушках їм протидіяли червоноармійці із «сорокап'яткою» і 152-міліметровою гарматою. Подейкують, що якраз тоді у селі загинуло п'ять радянських офіцерів, яких тут і поховали.

Коли ж радянська війська відступили, то біля хати Костянтина Мельничука у вирвах і ямах залишився цілий арсенал. Господар його акуратно закопав біля горіха і на тому все й закінчилося. Із роками все забулося...

І ось тепер тракторист транспортера відкопав смертоносний метал, а з ним – кавалочок нашої історії. Власне,

зачищали пітушківську територію підвищеної небезпеки фахівці піротехнічних робіт головного управління МНС у Рівненській області. Кажуть: якби, борони, Боже, отой арсенал вибухнув, то Пітушки зникли б із карти району. Але Господь, і піротехніки милували. А вибухи біля села Гончариха, де знешкоджували пітушківський арсенал, стали далеким відлунням кривавої бійні літа 1941 року...

Віталій ТАРАСЮК.